

část devátá **Silvestr**

Asi by vás zajímalo, jak se Vojtovi a celé jejich partě vydařila oslava Silvestra. Popravdě řečeno, celkem ano. Děvčata ze scholy se nabídla, že připraví pohoštění, ale kluci se s nimi vsadili, že dokážou uvařit i něco lepšího než holky. Štěpán tedy navrhl, že budou soutěžit. První disciplína byla příprava jídla. Martina k ní přidala ještě prostření slavnostní tabule s dekorací a někoho napadla ještě třetí disciplína – soutěž o nejlegračnejší silvestrovské číslo. Všichni se rozdělili do skupinek, jak se komu chtělo a nakonec soutěžilo celkem pět skupin. Výsledek byl ohromující. Stolky v jídelně spojili do jedné dlouhé tabule a dvě holčičí party dostaly diplom za pečlivou a nápaditou výzdobu. Skupina, ve které byl Vojta, získala diplom za odvahu vytvářet nové chuťové experimenty, a to za talíř jednohubek, které namazali paštikou značky „Májka“ a ozdobili kousky ananasového kompotu, jablek a pomerančů. A k velkému překvapení všech v nejlegračnejším silvestrovském čísle zvítězila skupinka, ve které byl Petr, protože vymysleli a také dvojhlasně zazpívali písničku o svých lyžařských pokusech. Tedy vymysleli jenom slova a zpívali na melodii písně Okolo Hradce. Refrén byl: Blondáci jdou, blondáci jdou, Bože, jaká je to krása, blondáci jdou, blondáci jdou, každé dívčí srdce jásá, blondáci jdou, blondáci jdou, pěkně v řadě za se-

bou. A kluci přitom měli přes ramena lyže a vypadalo to, že se s nimi musí pozabíjet, když se různě otáčeli a snažili se pochodovat. Jenže to měli tak dobře nacvičené, že se nikomu nic nestalo. A kdybyste viděli ty jejich blondáté paruky. A Petr, který zpíval druhý hlas, dělal neuvěřitelné hlasové kudrdlinky a přitom kroutil pusou a očima, no prostě, všichni se váleli smíchy.

V jedenáct večer skončila oslava a Štěpán pozval všechny do kostela, který stál hned vedle fary. Při vchodu je ovanul chlad. Kostel byl úplně temný, jen uprostřed, mezi lavicemi a oltářem, byl velikánský kruh z čajových svíček. U každé svíčky byl stočený a převázaný papír a uvnitř kruhu byla nějaká neforemná věc ukrytá ve velikánském šátku. Martina prohlásila, že svíčky značí cestu, kterou můžou všichni projít ze starého do nového roku. Udělali to tak, že začali cestovat od svíčky, která byla nejbližší kostelním dveřím. Vždycky, když přišli k nějaké další svíčce, někdo zvedl ten převázaný svitek papíru, rozbalil a otevřel ho. Někdy tam byly noty a text nějaké písničky, jindy nějaká zvláštní básnička, nebo také věta z Písma. Štěpán k tomu hrál a zpíval na kytaru a jeho hlas se neobvykle nesl prostorem kostela. Ten, kdo to, co bylo na papíře, přečetl, mohl vstoupit do kruhu a trošičku pood-

halit tajemství zabalené do tmavého šátku. Všechno to bylo takové tajemné a zvláštní. Když byli u poslední svíčky, odhalila Martina celé tajemství: v šátku byl zabalený veliký africký buben. Štěpán si k němu sedl a potichu ho rozezněl. Přidával na síle a bylo to krásné. Nakonec ho utišil jediným silným úderem a řekl: Přeji vám všem šťastný nový rok. A v tu chvíli začaly kostelní hodiny na věži odbíjet půlnoc. Martina i Štěpán podávali všem ruce a pořád dokola říkali: Šťastný nový rok, šťastný nový rok... A ostatní to začali dělat po nich. Některé holky se dokonce začaly objímat a tekly jim přitom slzičky, to ale Vojta příliš nechápal. Inu, holky.

Po cestě zpátky na faru se přitočil ke Štěpánovi a zeptal se ho: „Hele, Štěpáne, kdo to vymyslel s tou cestou kolem svíček?“ – „Asi Martina,“ opáčil Štěpán nevzrušeně, „proč se ptáš, máš něco proti?“

„Naopak,“ odtušil Vojta. „Bylo to docela dobrý. Akorát nechápu, proč tomu říkala cesta, když to vedlo kolem dokola kruhu. Skončili jsme tam, odkud jsme vyšli. To mi teda nedává smysl...“

„Ne?“ zeptal se Štěpán: „A proč, prosím tě?“

„Každá cesta přece odněkud někam vede.“

„A tahle taky někam vedla, ne?“ řekl Štěpán.

„No právě, vedla. Jenže zase na začátek, ne k nějakému cíli, myslím k nějakému konci.“

„Hm, Vojto, takže jsme celou tu hodinu někam šli, nebo jsme stáli na místě? A pozná se to podle toho, kam jsme došli, nebo podle toho, co jsme si z té cesty přinesli? A vůbec, vem si, že celý rok vlastně je taky taková cesta v kruhu: na začátku zima, na konci zase zima. Ale mezi tím – jaro, léto a podzim... Pořád dokola...“

„Tjóóó...“ došlo najednou Vojtovi. Rok je čas, který běží pořád kolem dokola. Čas, co běží pořád kolem dokola!

Vojtu ten objev skoro porazil. Šel dál a ani si nevšiml, že Štěpán už nejde vedle něho, ale vedle Martiny. Vedle Vojty se objevila Simča. Asi už Štěpána a Vojtu chvíli poslouchala, ale těžko říct, jestli jim dobře rozuměla.

„Já si nesu tenhle zelený šátek. A zašimrala jeho cípem Vojtu na nose. Vojta se rozesmál a tím skončilo jeho uvažování o tom, že naše cesty a náš čas můžou jít v kruhu, a přesto někam vést. Je to tak? Mohou? To je ale zvláštní, že?“

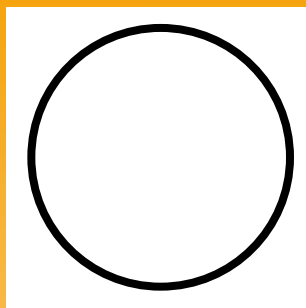

Pro přemýšlivé hlavy

Když si na papír nakreslíš kruh, má svůj začátek a konec? Kde? je to stejné, když se podíváš na kruh, který už předtím nakreslil někdo jiný? Třeba tenhle?

Běží čas taky v kruhu? Proč ano? Proč ne?

Zkus se zeptat

Jak prožili Silvestra ostatní kamarádi? Který způsob slavení by se ti nejvíce líbil a který určitě ne? Umíš vysvětlit proč?

Zkus pokus

Umíš taky písničku „Okolo Hradce“. Jestli ano, zazpívej si pro sebe refrén, kde jsou slova: Bože, jaká je to krása. Zazpívej ta slova jednou, jako člověk, který věří, že Bůh je, a pak jako ten, kdo nevěří, že Bůh je. Je v tom nějaký rozdíl? Jestliže ano, umíš vysvětlit jaký?

Zajímá tě ještě něco, o čem Vojta přemýšlel? Jestli ano, zeptej se někoho, koho znáš a s kým by sis o tom mohl povídat. Chceš vědět, jak to dopadlo?

Počkej na desátý díl!

Tvoje babička Ludmila

